

Det er kun i en meget lille Del af Landets Kommuner, Socialdemokraterne har Flertal. Dermed maa vel Betænkkeligheden forsvinde.

Man har søgt at skræmme Middelstanden med, at Lovforslaget gjorde det muligt at oprette kommunale Udsalg. Jeg forstaar ikke den Frygt, der er kommet frem heroverfor. Socialdemokratiet har ikke nogetsteds stillet Forslag om, at der skulde oprettes kommunale Udsalg, hvor det ikke var strengt nødvendigt. Hvad Socialdemokraterne har sagt herom, er, at hvor det viste sig, at man ikke ved Hjælp af Detailhandlerne, uden at der fandt Misbrug Sted, var i Stand til at administrere de Beløb, der blev stillet til Raadighed, maatte Kommunerne naturligvis træffe Foranstaltninger for at sikre sig mod Misbrug ved til Eksempel at oprette kommunale Udsalg. Men Socialdemokratiet har ingen Steder stillet Forslag om at oprette kommunale Udsalg i Almindelighed og ønsker ikke i denne Forbindelse saadanne oprettet, medmindre det er strengt nødvendigt.

Jeg skal gøre enkelte Bemærkninger til forskellige Paragraffer i Lovforslaget. I § 1 begrænses Virkningen af Loven til 1. November 1916. Jeg vil udtale Haab om, at det ikke skal være nødvendigt at udvide Lovens Virketid ud over 1. November 1916, men ingen kan vide, om det bliver nødvendigt eller ej, og bliver det nødvendigt, vil jeg haabe, det er muligt at faa Virketiden forlænget, saa at Foranstaltningerne kan komme til at gælde ogsaa efter 1916.

Det hedder i § 1, at Foranstaltningerne skal gælde Befolkningens Forsyning med de første Livsfornødenheder af Levnedsmidler og Brændsel eller „Opnaaelse af andre hermed beslægtede Formaal“. Hverken i Lovforslagets Paragraffer eller i Bemærkningerne til disse siges det, hvad de „hermed beslægtede Formaal“ er, men jeg maa antage, at f. Eks. Fodtøj til Børn kan komme ind under dette Begreb. En Mængde Familier har nu overordentlig store Vanskeligheder ved at skaffe Fodtøj til Børnene. Prisen paa Fodtøj er jo steget i meget følelig Grad, og jeg vil haabe, det vil være muligt ved Hjælp af de Foranstaltninger, der træffes i Henhold til den vedtagne Lov, at give fattige Børn Fodtøj, naar de mangler saadant.

I § 2 paabydes det, at der ved Siden af den bestaaende Skolebespisning skal iværksættes en Bespisning af alle Børn af uformuende Forældre, som ikke selv er i Stand til at give deres Børn den fornødne

Mad. Jeg kan paa det varmeste anbefale denne Foranstaltning, der skal gælde indtil Udgangen af Marts 1916. Forholdene har udviklet sig saaledes i de forskellige Kommuner i de bestaaende Børnebespisninger, at hvis Vinteren er lang og streng og Arbejdsløsheden har været stor, udstrækkes Bespisningen ud over 1. April og jeg vil haabe, at den højterede Minister vil gaa med til en Ændring i § 2, hvorved det kan blive muligt at udstrække Børnebespisningen ogsaa ud over den 1. April. Jeg vil desuden gøre den Bemærkning til Børnebespisningsparagraffen, at det vil være praktisk at slaa de to Bespisninger sammen. Hvor man i Forvejen har almindelig Skolebespisning, vil det vistnok være praktisk, i alt Fald flere Steder, at samle Bespisningen under eet. Og jeg kan heller ikke se, at der kan være noget til Hinder for at gøre dette; man kan ikke komme i nogen som helst Modstrid med Lovforslagets Principper ved at lade de to Bespisninger fungere under eet.

I § 4 bestemmes det, at visse Nabo-kommuner kan tvinges til at være med i tilsvarende Foranstaltninger, som er trufne af den Kommune, til hvilken de er Naboer, og som har taget Initiativet. Bestemmelsen er absolut nødvendig, men jeg er ikke sikker paa, at den er fyldestgørende nok. Jeg kan tænke mig, at det vil volde Vanskeligheder for en Kommune, som ligger omgivet af lutter Landkommuner, der ikke har nogen som helst bymæssig Karakter, at væge sig imod, at de paa-gældende Landkommuner kan drage Fordel af de Foranstaltninger, som vedkommende Kommune har truffet. Men det bliver vel muligt ved Forhandlingen i Udvalget at naa til en Ordning, hvorved den Kommune, der træffer Foranstaltningerne, virkelig kan blive sikret imod, at disse Foranstaltninger kommer en anden Kommunes Beboere til gode, uden at vedkommende anden Kommune har taget Initiativ til at træffe lignende Foranstaltninger. Jeg kan ogsaa billige, at de lokale Prisreguleringskommissioner kommer med i Arbejdet. De har hidtil ført en noget ubemærket Tilværelse, har ikke haft synderligt at bestille, og mange af dem har været fortrydelige over, at de ikke kunde sættes i Arbejde, ingen Indflydelse har haft. Jeg tror, det vil være heldigt, navnlig i Landkommunerne, at Prisreguleringskommissionerne tages med paa Raad og bliver delagtige i det Arbejde, som skal udføres for at sætte Lovens Bestemmelser i Kraft.

I § 5 begrænses Statens Tilskud til